

Néhány napja német és osztrák barátaim látogattak el ide, a titokzatos és kicsit félelmetes, de rejtett kincsekkel teli Romániába. Ezeket a jelzőket ők mondták, nem én találtam ki.

Próbáltam felkészíteni őket a Kelet-Nyugat-EU-Balkán, szóval mindennek a határán imbolygó élményre, de nyilván nem lehet előre mindenre gondolni, még nekem sem.

Meglepő, hogy mikén lepődtek meg:

Először is azon, hogy Transylvania és Valahia, vagy ha úgy tetszik Walachia, létező földrajzi helyek. A német gyerekek **mesékből ismerik** ezeket a kifejezéseket, de kábé annyit jelent nekik, mint nekünk az Óperenciás-tengeren túl. Hallottunk róla, ismerős a neve, akár valós is lehetne, ott bármi megtörténhet.

A mesebeliséget mondjuk alátámaszthatja az a tény – ha rögtön bele is vetjük magunkat az erdélyi valóságba – hogy **ki kell állnod a három próbát**, ha például a kolozsvári repülőtérrel szeretnél tömegközlekedéssel eljutni Székelyföldre. Minimum háromszor kell átszállnod másik autóbuszra, vonatot is legalább egyszer kell cserélned. Ha „szerencséd” van, az éjszaka közepén.

Érthető nyelvű (angol vagy német) weboldal, amely összegezné a tömegközlekedési lehetőségeidet, nem létezik. Ha valaki mégis tud ilyent, szóljon.

Még mindig azt hiszik, hogy csórók vagyunk

Azon is csodálkoztak, hogy nincs tele az utca kóbor kutyákkal, szeméttel és látványosan szegény emberekkel. Sőt, **gazdag cigányok is vannak!** Németországban a kisebb-nagyobb csoportokban élő románok állítólag nem arról híresek, hogy tisztán tartják a környezetüket, ez lehet az oka, ha a turisták hasonlóra számítanak, amikor hozzánk érkeznek. Ebben szerencsére most csalódtak.

Ahogy a városokban is. Sokkal szebbek, mint gondolták. Na meg a táj. A Transzfogarashoz fogható sehol nincs, a természet lenyűgöző, és közel van. Meglepően **közel, pont, mint a medvék**
a Szent
Anna-tónál.

A híres székely vendégszeretet sem okozott csalódást negatív értelemben. Az emberek akkor is segíteni próbáltak, amikor nem volt rá szükség. Többen is útba akarták igazítani a térképpel a kezükben sétálgató barátaimat.

Azt tartjuk be, amit muszáj

Más országokhoz képest a gyalogosok nálunk földre szállt angyalok – a németek szerint, mert ők senkit nem láttak átsétálni a piroson. Aztán szóltam nekik, hogy ennek inkább gazdasági, mint lelkiismereti okai lehetnek. **Félnek a büntetéstől.**

Vagy csak simán az életüket féltik, mert: az autósok féktelenül közlekednek, aki átlagosan kilencvennel hasít, az crazy driver német szemmel. Látszólag senki nem figyeli a sebességkorlátozó táblákat. Látszólag. „De amúgy hol vannak azok a borzalmas állapotú utak? Hát nálunk is pont ilyen van.”

Az erdélyi konyha szerencsére pont annyira jó, mint amire számítottak: egy kürtőskalács elegendő két embernek ebédre, a lángos simán jöhet vacsorára. A sör meg a pálinka csálóka, mindig erősebb, mint aminek látszik.

A legnagyobb meglepetést mégis az okozta – azt mondják – hogy ez a Transylvania milyen nagy, és milyen magyar itt Románia közepén.